పొట్టపేగులిబ్బంది గోడు

కరణం కల్లోకొత్తే యిబ్బంది గోడికీ సివం బెరిగింది. గణం బూనింది. పూనకమే వచ్చింది. పోతురాజు ముందెగిరినట్టు సిందుల్డొక్కేడు.

'యేవయిందిరా నీకు యెదవ నాయాలా' ఆవటాని మోతాదంటే 'పోర్నియమ్మ' అంటా పొళ్ళు పెటపెట కొరికాడు.

'ఆణ్ణెత్తురు దాగుతా. ఆడి పొట్ట సింసి బేగుల్జెందె వేస్కుంటా' అంటెగురుతున్నాడు పొట్టపేగులోడు. ఆడిప్పుడా, అబ్బో, పాతికేళ్ళు మట్టి యిట్టా పెగ్గెలు బలుకుతున్నాడు.

"ఆడేందిరట్టరుత్తున్నాడు? ఎవుళ్ళూ తన్నరేంది రాణ్ణి?" కరణం కస్సు బుస్సుమన్నాడు.

"ఆడా, ఆడో యెర్రినాగమ్మ, ఆడి ముకం, అంటూ తూరాని సన్నాసి, సేతిలో సిల్లి గవ్వ లేదు, ఆడోనిట్ట దరిద్దరపోడు. ఆడొల్లేవవుద్ది? యెగరటవే. అంతకంటే యేవుంది? ఆడట్టాగే అంటాళ్ళే. ఆడో లుచ్ఛా, ఆడి మాటా? ఆడట్టా అంటానే వుంటాడు. మనమింటావే వుండాం గందా.. ఆడి మాట బట్టిచ్చుకోవద్దొరా, నువ్‌బో, ఆణ్ణి నేన్జూసుకుంటాగా. నేనాడి నోరు మూయిత్తే సరేగా, నువ్ బద్దొరా" అన్నాడెట్టోడు.

"ఆడేందట్టెగురుతుంటే ఎవుడేం జెప్పరేందిరా?" కరణం మిగతావోళ్ళ నుసిగొలిపేడు.

"నువ్వొకిది. ఆడెంతాడిబిసాదెంత? యేంది దెల్సోడు. నేజ్జెస్తా. నువ్ బా' యెట్టోడు బరోసా ఇచ్చాడు.

కరణం వూళ్ళోకి బోతంటే పొట్ట పేగులిబ్బంది గోడు కొరికే కోడికి మల్లే కొర కొర సూసేడు.

ఆడికి శానాకాలం బట్టి కరణాన్ని, పీక్కుతినేంత కోపవ్ వుంది. యేంలే, తాతముత్తాతల కాణ్ణుంచి ఈళ్ళు దున్నుకొంటున్న పొలం కరణం గోడు యేరోడికి పట్టాలైను ముందుకెళ్ళాలి సేసిచ్చేడా, అగ్గో, అప్పుణ్ణుంచీడి గుర్రు. పేదోడి కోపవ్ పెదవికి సేటు. పొళ్ళన్నీ అరిగి పోయాయి. పాతికేళ్ళబట్టి కొరికొర్రికి తింటానికి లెవ్వు. పెదివి పుండయ్యింది. అయినా ఆడా వుండే తొర్రి పొళ్ళతోటే కొరికిందే కొరకటం, నూరిందే నూరటం.

ఇబ్బంది గోడు తాతముత్తాతల్నాడు బాగే బతికాడు. ఇప్పుడిల్లులే, వాకిల్లే, పిల్లకాయల్ని గంటే పాపవని యీ ముండమోపోడితో యాగలేక, ఆడింటిది, సచ్చూరుకుంది. ఇంట్లో ఉడకేసే వోళ్ళు లేకే, ఈడే సేతలు కాలుసుకుంటం.

ఆడేదో ఉడకేసుకోటం సర్లే. పొయ్యి ముట్టిచ్చుకోటవే పీకులాట. పొగ్గొట్టం ఊదలేడు. ఊత్తే గాలి పొగ్గొట్టం లోంచి పోదు. ఆదూత్తే పొయ్యి మండదు. బూడిద లేసుద్ది. ముకానికి పొగదరద్దుద్ది. కళ్ళల్లో దుమ్ముగొట్టుద్ది. పొయ్యి మండిందా, ఇగజూసుకో, సెక్కరం తిప్పేత్తాడు. ఎవురన్నా ఆడకూతురొచ్చి, యేందిరా ఇబ్బందిగా తంటాలు పడతన్నా, లే. నే ముట్టిత్తావటాని పొయ్ ముట్టిత్తే, ఇకీడు మొగోడే! పెతాపరుద్దురూడే! కూడుడకేత్తాడు, కూర జేసేత్తాడు.

ఆడసలి పేరు నరిసిమ్మూతి. ఆ పేరాడేనాడో, ఎల్నాటి నాడే, మురిసిపోయేడు. ఇబ్బందిగా అంటేనే 'యేందిర్నాయాలా?' అంటా పలుకుతాడు. యెవుళ్ళు యెవుళ్ళుతోనన్నా ఆడి పేర్జెప్పాలంటే ఇబ్బంది గోడే అంటారు. పూర్తి పేరు సెప్మంటే పొట్టపేగుల ఇబ్బందిగోడు అంటారు. పొట్టపేగులోడను ఈడు బలుకుతాడు. ఎవురేదడిగినా 'ఇబ్బందిగుంది' అనేవోడు. అయిందానికి కాన్దానికి 'ఇబ్బంది' అంటుంటే అందరూ ఆణ్ణి 'ఇబ్బందిగోడు' అంటా వచ్చేరు.

ఆడింటి పేరాడికీ దెల్దు. అడంగల్లులో కరణం ఏది రాసుంటాడో యెవుడికీ దెల్దు. జనాభా లెక్కల్లో ఆడి పేరట్టాగే వుంది. వోటేసేటప్పుడు ఆడే ఆడి పేరు పొట్టపేగులిబ్బందిగోడని నికారసుగా సారాయి తాగినంత సత్తెపెమాణంగా సెప్పేత్తాడాడు.

ఆడి పొలం పోయిన కాణ్ణుంచి పొట్ట గడవటానికి మాంసం అమ్ముకొంటుండేవాడు. గొడ్డు గోసేవాడు. అమ్ముకునేవోడు. పతాదోరం ఆజీలుగా దూడను గోత్తాడు. దుకానం పెడతాడు. పోగులమ్ముతాడు.

బళ్ళో బుడ్డోళ్ళు ఇసికెలో రాసిన అచ్చురాల్లాగా ఆడి మాంసం కుప్పలుండేయి. యెక్కువ లాబవేసుకునే ఆసెబోతాడు గాడాడు. తగుమాత్తరం.

దూణ్ణి గోత్తే లబ్బిసాయుబు దరిసెనమిత్తాడు. దూడతోలు అలవలుసులవలుగా కాజే త్తాడు.

దొబ్బనెత్తురు దబరాలో బట్టి, బాలింతరాళ్ళకు బగుమానంగా బంపేవోడు.

ఆడి దుకానం పూజగది మొయ్నుండేది. ఆడు కూసోటం సూడాల. పోగులింగితంగా పెట్టేవోడు. అమ్మటం సుతారంగా సూలాగ్గా సేసేవోడు.

ఎవుడన్నా అప్పునంగా దొబ్బుదావని జూత్తే 'గుద్దమీద్దంతే గుంటూర్లో బంతవ్రే' అంటా గదిమేవోడు.

దున్నను గోత్తే నాకది గావాలిదిగావాలంటూ గావుకేకలు బెట్టే అలగాజనాన్ని సేత్తోనే అదిలిచ్చేవోడు.

ఎవుడికన్నా ముదుసులిట్టం. ఇబ్బందిగోడి కయిట్టం గాదు. పిండెంకలు కొవ్వు మాంసం ఆళ్ళడుగుతారు. ఆడికయే లెక్కలే. ఈరిగ బాలింతలకీ సూలింతలకి ఇట్టం. ఈడికిట్టంలే. కండలు జబ్బలెజ్బల్గావాల్రాంటే ఆడీడు. కోసి పోగులు మీదేత్తాడు. వరికీళ్ళకీ గావాల్రా యెండేసు కొంటా వంటాని యెంటబడితే సీదరిచ్చుకొంటాడాడు.

పుల్తోల్మీది మునీసురుకి మల్లెదూడ తోలుమీద బాచి పట్టేసూక్కూసుంటాడు. పద్దమ్మాసనం. ఎవురుకేం గావాలన్నా అమ్ముతాడు గానీ, దొబ్బపొట్ట పేగులు సస్తే అమ్మడు. ఆడే వొండుకు తింటానికుంచుకుంటాడు. దూణ్ణిగోత్తే పేగులాడి పేణానికి బంగారవే. అత్తారు బత్తెంగా దాసేసుకుంటాడు.

సిన్నప్పుడెప్పుడో కూరొండుకోబొయ్యి దొబ్బ మునిగిందాంకా నీళ్లు బోత్తా పొయ్యారుపు కొన్నాడని అణ్ణి ఆడోళ్ళెగతాళి బట్టిత్తారు.

ఆడిచ్చురు పక్కికి బెట్టి, వుటికిచ్చురు సవరజేసి, పేగులు పిండి, కడిగి, ఉతికి, జలపరిచ్చి. దబరా గిన్నెలో బెడితే, అది పూల బుట్టకు మల్లె మెరుసుద్ది. ఆడు తీరిగ్గా ఇచ్చురు వుటికిచ్చురు కడుగుతా వుంటే పగటేసెగాడేసెవేసుకొన్నట్టుంటది.

పొట్ట పేగులమ్మకుండా ఆడే యెత్తుకుపోయి వొండుకుతింటంటే అణ్ణి పొట్టపేగులోడనే వోళ్ళు పల్లోళ్ళు. అళ్ళట్టా బిలిత్తే యీడు బలికేవోడు.

ఇబ్బంది గోడు మాంసం గోత్తే పెద్ద గిరాకీ. లేద్దూడల్ని, రోగం రోచ్చులే నాటిని, కుర్రాటిని, కొవ్వినాటిని గోత్తాడు ఇబ్బందిగోడు.

పక్కూళ్ళ పల్లెలోళ్ళు గూడా అదోరకవయితే అజీలుగా ఆడింటిముందు తెల్లారగట్టకే కాకులోలినట్టోలి కావుకావుమంటుంటారు. వొక్కక్కడు రెండూ మూడూ కుప్పలెత్తుకుంటాడు. ఆళ్ళొత్తన్నారు గందాని ఈడు బేరం బెంచడు. కొంటన్నారుగందాని రోగిష్టాటిని గొయ్యడు. అణ్ణీతాడిది.

ఆదోరం యాపారం. ఇంక వారవంతా కాళ్ళారజాపుక్కూకోటమే! ఉంటే కూడొండు కుంటాడు. లేబోతే గంజి గాసుకుంటాడు. గంజిగ్గతిలేనోడు కాడీడు.

ఆడికొంపని గుడిసెంటే సిన్నమాట. ఇల్లంటే పెద్దమాట. గూడంటే సరిపోద్ది. మట్టిగోడలు, తడికె తలుపు, ఒంటినిట్టాడి, తాటాకృప్పు, కిటికీలంటే తప్పు, బొక్కలంటే సెల్లు. తడికేత్తే ఇల్లంతా సీకటి గుయ్యారం. పొయ్యి ముట్టిచ్చకపోతే పొగులు, బుడ్డెలిగిచ్చకపోతే రేత్రి ఆడిగూట్లో కన్ను బొడుసుకున్నాయేందీ కానరావు.

ఆడెమ్మా అయ్యా ఉండప్పుడాడి పేరుసుతారం గానే మప్పితంగానే పిలిచేవోళ్ళు పల్లోళ్ళు. అద్దె మద్దెపనా కొడుకులిప్పుడిట్టా బిలుత్తన్నారుగాని అప్పుడట్టా గాదు అనుకుంటాడాడు. అందుక్కారణం పొలం బోటవే. ఏం లేనోడుగాటవే.

ఆడికింకా గురుతే. ఆడి మీసం మొలకలు గోటికి దొరుకుతున్నప్పుడాళ్ళు బగత పరల్లా దాడేరు. ఆడిపేరు నరిసిమ్మూతి కాటాన నరసిమ్మూతి ఎగిసెం కట్టిచ్చేరు.

ఇరెణ్ణె కసిపుడికి నరసిమ్మూతికీ గొడవ. అడుగు లేపి పాడాలి, ఆడాలి. ఏడ్రీడుండాడా వటాని నిట్టాడిందంతే దానెనక పక్కున్న నరసిమ్మూతిగోడు ఏదికలో దూకి కూసింత సేపు సిందేసి, లగెత్తుకెల్లి అణ్ణి బట్టుకోవాలి. ఇరెణ్ణకసివుణ్ణిరా నేన్నిన్నిరసక తింటాన్రా అనాలి. అప్పుడలా డట్టాగంటే ఊరకుంటానికీ దేవన్నా గాజుల్దొడుకున్నాడా, లే, ఈడిట్టా గంటాడు. నరిసిమ్మ మూతినిరా నేన్నిన్నులసక దింటాన్రా" అవటాని గంతెయ్యాలి.

ఆ నాటకంలో ఇద్దరికిద్దరే! బలే ఎగిరేరులే. ఆ దెబ్బని నరసింమూతిగోడు ఇరెణ్ణికసిపుగోణ్ని లగెత్తి కెల్లి పట్‌మని ఇరగదీసి మోకాలి మీదేసుకుని 'నేన్నిన్నులసకతింటాన్రా' అంటా పొట్ట బిసికి, సంపి, పేగులు బీకి. మెళ్లో కేసుకని కసాబిసా నవిలిపారేయాలి.

ఎగిసెంలో నరసిమ్మూతి గోడు నిజం నరిసిమ్మూత్తె ఇరణ్ణెకసిపుగోడి పొట్ట పిండేటట్టు బిసుకుతా ఉంటే నాసావిరంగా, రాజేసికం గట్టినోడు కిరీటం ఆరమనీ పెట్టి మీదికిసిరి, పాంకోళ్లు తెరల్లాగోడి మీద బారేసి, సత్తిన్రా సినబాబా అని కేకబెట్టి, పొట్ట పట్టుకొని స్టేజీమీంచి దూకి, ఉచ్చొచ్చె పియెవచ్చె ఉరకలేక సావొచ్చె అన్నట్టు లగెత్తి లగెత్తి దొడ్డల్లోకి బోయిందాక తిరిగిజూస్తే ఒట్టు. రాజు దిరుసులు కంపుగొడతన్నాయని దిరుసులోడు తకరారుజేత్తే చేతివట్టం పొట్టపేగు లోడితో కట్టిచ్చిన కత పల్లోళ్ళు పాతికేళ్ళయినా మరిసిపోలే.

నరసిమ్మూతి గోడురొండు మూడేళ్ళుదాకా 'నేన్నిన్నులసక దింటాన్రా' అంటా పాడతానే దిరుగుతుండేవోడు.

ఇంకెప్పుడు ఏసికాలేసినా ఈడునిజం నరిసింమూతిగా మారిపోతాడని నాటకాలోళ్ళు ఆడికి ఏసికం ఇయ్యలే.

అయితే మాత్తరేమేందంటా ఈదుగ నిజవేసికం యేసి నోడికి మల్లె పాట్లు పద్దేలు సిందులు దరువులు. వొక్కటేంటి దంచుకుంటన్నాడు.

పొట్ట పేగులోడెట్టా వొండుకుదింటాడో సూసినోళ్ళు లేరు. దొబ్బ మాత్తరం కాలుసుకొని, కల్లుదాగుతా, దాన్ని నములుతా, సుట్ట గొరుకుతా, కళ్ళు మూసుకుని సత్తెపమాణంగా సొరగం సూత్తుండేవోడాడు.

పొట్టపేగులు గోంగూర్లో వండి తింటే నాలిక తెగిపోద్ది. దానెమ్మ దానికా లంకె ఎవుడు బెట్టాడ్రా అనే ఇబ్బందిగోడు గోంగూర జోలికే బోడు.

నషాళానికంటే మసాలా కంపు ఆడి కొంపలో బుట్టి ఆదోరం పల్లెంతా సికార్లు గొట్టుద్ది. యేం మసాలా యెత్తాడో యెట్టా వొండుతాడో, యెట్టా దింటాడో, ఆడి తస్సదియ్య మూడో కంటోడికి తెలియదు.

ఎవుడన్నా ఆడు కూడొండుకుంటున్నప్పుడు బిలిత్తే, ఆడి పనయిందే. అమ్మనా బూతుల పంచేంగం ఇప్పుతాడు. వణ్ణం చెయ్యటం, తింటం, పూజ. పూజ సెడితే సెమడాలొలుత్తాడు. ఆడు తడికేసుకుంటే ఆణ్ణెవుళ్ళూ బిలవరు. తలవరు. తడికి దీసిందాకా ఆడెవడుతోనూ మాట్లాడ్డు. అది రాములోరి గీత. సీతమ్మ దాటినా పల్లోళ్ళు దాటరు.

ఆదోరం మాంసం కుప్పలమ్మేసి, డబ్బూ దస్కం మూటగట్టి, దూడ తోలు లబ్బిసాయుబు సైకిలిగ్గట్టి గేరకాళ్ళు యెట్టోడికిచ్చి, ఇచ్చురు. దొబ్బ, పొట్టపేగులు దబరా గిన్నె పూల బుట్టకు మల్లె ముద్దర సుద్దిగా దెచ్చి ఇంట్లోబెట్టి, కల్లు ముంతా, తాంబేటి కాయా గోడకానిచ్చి, దొబ్బ గాలసుకొంటున్నప్పుడ పల్లెల్లో కాలుబెట్టేడు లింగరాజు.

లింగరాజుదా వూరే. పట్నంలో పని. సదూకున్నోడు. ఆడెన్న పోతురాజు. ఆడికి పల్లెలోనే సెప్పులు కుట్టడం కులవృత్తి.

పొట్ట పేగులోడు పోతురాజీడోడు. లింగరాజు కాల్లిద్దరన్నలే. సిన్నప్ప డీడికాడు నేర్పించి ఇద్దెలన్నీ నేర్పేడు. పెళ్ళం కాడెట్టా పొందుకోవాలో ఆడే ఈడికి నేర్పేడు. ఆడంటే ఈడిగ్గురి.

పల్లెల్లో కాలు బెట్టేడో లేదో, అన్నేడీ అంటా అడిగేవాడు. ఎ(వుడాడంటే మూతెన్నన్నాడు. ఆడెవుడో ఆళ్ళకి శానాసేపటిగ్గాని తెలీలె. సివరాకిరికి సేప్పేరు యగ్గినం మునుంబెట్టుంటాడు అంటావాని సెబితే లింగరాజు నరసింమూతనే మారు పేరున్న పొట్టపేగుల ఇబ్బంది గోడింటికి లగెత్తేడు.

మసాళా వాసన బట్టుకుని ఏదోవనాబ్బనా కాళ్ళీడింటికి లాక్కొత్తాయి. లింగరాజొచ్చేడు.

లింగరాజు వచ్చీ రాటంతోనే 'మూతన్నా' అంటా బిలిసేడు. బదుల్లే. లోపల సీకటి. తడిక్కన్నాల్లోంచి సూత్తే అయిపులే. అజాపజాలే. తడికె తలుపుతోత్తే తిడతాడని లింగరాజు ఇంటి ముంగిట బట్టలుతికే బండ మీద కూకున్నాడు.

లోపల్నించి కల్లోసన, కూరోసన కూసోలేక నిలుసోలేక సూద్దావని తలుపుదోత్తే మసకెలుతురు పులురివినట్టు 'యెవడ్రాడంటే నేనన్నా లింగణ్ణని బదులాడితే ఆడు దగ్గి యెవుడూ? అన్నాడా, ఈడు నేనే అంటా తడికి తలుపు దోసి లోన దూరి యేం జేత్తన్నా అంటా పోయేడు. ఆడు మసకెల్తుర్లో తేరిపార జూసి వోరోరి నువ్వంటారా యెప్పుడొచ్చా, కూకో అన్నాడు. ఈడేకూసున్నాడు.

ఆడట్టా, ఈడిట్టా గోడకీవులు మోటిచ్చి కూకుండారు. ఆడికట్టు కల్లుముంత, తాంబేటికాయ వుండాయి. ఆడు గోచీ బిగించి కూకుండాడు.

మూకుట్లో నంజుళ్ళు సుప్తాచేసేసేడాడు. కల్లు సివర గళాసులో కొచ్చేడు పేగుల్తింటన్నాడు.

పేగులెట్టా దింటన్నాడయ్యాంటే, ఆట్నిమల్లలో బెటీలా, మూకుట్లో మెయ్‌లా, అసలాటిని కొయ్‌లా. ఎట్టా దెచ్చేడో అట్టాగే వొండేడు. ఆ మొయ్యేన బార్లు బార్లుగా సుట్టేడు. ఆ సుట్టల్నిద జెందెలకమల్లె మెళ్ళో కేసుకున్నాడు. సేత్తో దీస్కునే పన్లే. ఒక్కాన నోట్టో బెట్టుకొన్నాడా, దాన్ని నవుల్తా వుంటే ఆ కొనట్టాగే నోట్టోకొత్తా ఉంది. సగానికి సగం దినేసేడు.

'యేందిరా బయపడ్డా' ఇబ్బందిగోడు మాట్టాడిత్తే మైకం కమ్మినోడికి మల్లె నోరెల్లబెట్టి అట్టాగే సూత్తంటే అణ్ణవ్వాడా? ఈడట్టాగే వొణికేడు.

'యేందిరా సిన్నా బయ్యివా? శా? యదవ నాయాల్ది. మనకేందిరా బయ్యిం?'

లింగరాజు వొణుకుతా వుండీ, ఏందీ తిండి యిదేం దింటం అనేసేడు.

అనేసేడా, ఈడందుకొనే అందుకున్నాడు, గలగలా కళాపెళా నవ్వేడు. ఇరెణ్ణికసిపోడి పేగులు నిట్టాడి పక్కోడు అట్టా యెగిరి గంతేసి ఇట్టాబట్టి పొట్ట సింపి, పేగుల్జందే వేసుకుని, ఇట్టాగే కొరికి నవిలింది అంటా పేగుల్ని చెక్కిలాలకి మల్లె కసాబిసా నమిలేత్తన్నాడు. కల్లు గళాసు ఖాళీ సేసేడు.

తింటం ముగిచ్చి, మూద్దుడుసుకుని, తాంబేటి కాయనీళ్ళు తాగి, తేంచి 'పిల్ కాయలు బాగుండారా?' అంటా వాని అడిగేడు.

'ఆ! బాగుండార్లే! ఆళ్ళకేం మాయరోగవా? అస్సరేగాని నువ్వాకాడికి నరిసింమూతివా?'

'ఆ మరేవనుకొంటున్నా? పేరు సెప్పలా? యేగిసెం యేం పేరు నరసిమ్మూతి యేగిసెం యెయ్‌లా! నరసిమ్మూతి యెగిసేం! ఇట్టాగే ఇరిణ్ణెకసిపోడి పేగుల్దింటం!

అబ్బో! నరసింమూతిగోడు సిన్నోడా, సితకోడా? అద్దెమద్దెపోడు, శానా పురాణం సెప్పేడు.

ఇంటంటె లింగరాజుకి శానా శానా దెల్సిపోయింది. కళ్ళనీళ్ళు కళ్ళ వాకిళ్ళం దంతన్నై. ఇంటూరుకోలేక ఇదన్నా అంటా అందుకున్నాడు లింగరాజు. యేంది అంటా ఇబ్బంది గోడాడికి సెవి బారేసేడు.

"నరిసింమూతిగోడు ఉత్తరాదోడు. ఇరెణ్ణెకసిపుగోడు దచ్చాడోడు. ఈడు మనోడు. ఆడు పరాయోడు. ఆడొచ్చియాణ్ణి సావబొడిసి సెవులు మూసేడు. మనోడి కొడుకులేడా, ఆణ్ణి మాయజేసి బుట్టలో యేస్కుని మనోడి పేగుల్దెంచేడు. అది మాయది మోసమది మరబం."

"యేంది" పులిగాంౘ్రిచ్చుద్దే. అట్టా కేకబెట్టేడు. పులిబోనులో దిరుగుద్దే అట్టా ఇంట్లో దిరగసాగేడు. లింగరాజుజ్జోగవన్నా, సదువన్నా, తెలివన్నా పొట్ట పేగులోడిగ్గురి. లింగరాజాగలా.

'అడి జాతేరు. మంజాతేరు. పరాయ జాతోడొచ్చి మంజాతోణ్ణి జంపేడు. ఇరెణ్ణెకసిపుణ్ణి సంపితే మనోణ్ణి సంపినట్టే. మనోణ్ణి మాయజేసి, ఆడొచ్చోణ్ణి సంపేడు.'

'యేందిరా?' దిగాలుపడి కూకున్నాడు పొట్టపేగుల ఇబ్బందిగోడు.

'అమ్మ నా కొడుకులు' అదిరిపడ్డాడు. ఈడు ఈసురుడి కొడుకు. మనోడి కొడుకు. మా యోడికీ మనోడికీ పగ, ఆడీదేసేపోడు గాడు. యాడోడో ఈడొచ్చి పడ్డాడు!

'యెట్టా? కూసున్నాడు జారిపోయి, నేలమీద వాలిపోయేడు.

పొరుగూరోడు మనూరోణ్ణి, మనోణ్ణి పొట్టసింపి, పేగులెంచేడు. ఆడి పేగుల్నువ్ దింటన్నావ్. మనోడి పేగులు మనోడే దింటం. మనోన్ని మనోడే చంపటం, యెట్టుంది యవ్వారం?

'శా శా శా! యెంత పనయిందిరా' కాంౘ్రించి ఊసేడు.

'ఇరెణ్ణెకసిపోడికి మన పోతురాజు లేడూ?'

'లేకేందిరా మీయన్నే గందా?'

'ఆడు గాదన్నా, మన దేవుడు. యాసపెట్టుకింద పోతురాసోవి.'

'ఆ మన కొలువుల సోవి'

'అదే! కొడుకు! మన దేవుడయ్యని మనవే సంపుకొంటం యెట్టుంది యవ్వారం?'

'శా! యేం బాగాలేదరా సిన్నా'

'ఆడు మన పగోడు గాడు'

'మదెవుడు మన పగోడు'

'మనోళ్ళందరి నోటికాడి కూడు తీసేత్తాడే ఆడు. ఆడు మన 'పగోడు.' అంతే ఇబ్బందిగోడు నోరెత్తలా. పాడుకున్నోడు లేసేడు. లేసినోడు నిలబడ్డాడు. నిలబడ్డోడు ఇంటిలోపలికి వచ్చేడు. అడుకుక్కిన పేనుకు మల్లె సప్పబడిపోయేడు. లింగరాజు పోటం సూళ్ళా. తెల్లారటం సూళ్ళా. ఆదోరం రానూ వచ్చే పోనూ బోయా. ఆడు మాసం గోయ్‌లా. ఆమ్‌లా, పొట్టపేగుల్దిన్లా. అదో రాలొచ్చేయొచ్చె. పోయేయి బోయే, ఆ డిల్లు గదల్లా.

'నీకేవయిందిర్నియవ్వ?' అన్నా పలకలా. 'బువ్ దిందువ్‌రారా' అంటే పోలా. సీకటి ఎలుతురూ ఆడికేం తెలియటల్లా.

ఆ రోజు ఆదోరం. అదేందో పొద్దుటే యాప సెట్టు మొదట్లో పోతురాజు కాళ్ళ కాడ నవ్వుతా కూకుండాడు పొట్టపేగుల ఇబ్బందిగోడు.

తూరుపున చింతతోపు కవతల నల్లరేగడీ నేల్లో ఎర్రటి సూరీడు నుప్పుల్జిమ్ముతూ వుండాడు. కరకర పొద్దెక్కింది. యెండ సుసపురలాడిత్తా ఉంది.

పొట్ట పేగులోడి ఇంటి కూర వాసన పల్లెంతా గుప్పుమన్నట్టు ఊరంతా గుబ్బట్లాడుతా ఉంది.

పల్లెల్లో కనపడని ఆనందం ఆళ్ల కాళ్ళ కింద నడిసి పోతా ఉంది.

కనపడ్డోళ్ళు కనపడ్డోళ్ళ సెవులు కొరుకుతా ఉండారు.

యెట్డోడు, మోతాదోడితో సెబుతుంతే పల్లోళ్ళంతా సెవులిరుసుకుని ఇంటన్నారు.

కరణంగోడు సచ్చేడు. ఆడింటోనే ఆడు సచ్చేడు. యెట్టా జచ్చేడో యెవుడికీ దెల్దు. పీక పిసకలా. గొంతు కొయ్యలా, కత్తితో పొడవలా, యేందిన్నాడో, యెంతకాలం నుంచి దింటన్నాడో, ఎవురెవురి నోటికాడి కూడు దిన్నాడో, తిని తిని తెగ బలిసిన పొట్ట ఇంక ఉబ్బలేక నిట్టనిలువుగా బగిలిపోయింది. పొట్టలో అలిసిన పేగులు ఆడి తిండి దెబ్బకు తట్టుకోలేక పరారయ్యేయి. ఆడి పొట్టలో ఒక్క పేగుంటే ఒట్టు. సుప్తాగా ఖాళీ!

✦